

§ 112. 1) Areszt śledczy może być zastosowany wobec obwinionego, jeżeli jest bezpośrednio podejrzany o popełnienie przestępstwa i istnieje podstawa aresztu. Nie może być zarządzone, jeżeli stoi w dysproporcji do znaczenia sprawy i oczekiwanej kary lub środka poprawczo-zabezpieczającego.

2) Podstawa aresztu istnieje, jeżeli ze względu na pewne fakty

1. zostanie stwierdzone, że obwiniony ucieka lub ukrywa się,
2. przy uwzględnieniu okoliczności konkretnego przypadku istnieje obawa, że obwiniony nie podda się postępowaniu karnemu (obawa ucieczki) albo
3. zachowanie obwinionego uzasadnia bezpośrednie podejrzenie, że będzie
 - a) niszczył, zmieniał, usuwał, ukrywał lub fałszował dowody bądź
 - b) wpływał w niedozwolony sposób na współobwinionych, świadków lub biegłych lub
 - c) nakłaniał innych do takiego zachowania (obawa mataczenia).

3) Wobec obwinionego, który jest bezpośrednio podejrzany o popełnienie przestępstw z § 6 ust. 1 nr 1 Kodeksu przestępstw przeciw ludzkości bądź § 129 a ust. 1 lub ust. 2, także w związku z § 129 b ust. 1 albo z § 211, 212, 226, 306 b lub 306 c Kodeksu karnego, albo, jeżeli w wyniku przestępstwa zostało zagrożone zdrowie lub życie innej osoby, z § 308 ust. 1 do 3 Kodeksu karnego, areszt śledczy może być zarządzany, jeżeli podstawa aresztu według ust. 2 nie istnieje.

§ 112 a. 1) Podstawa aresztu istnieje również, jeżeli obwiniony jest bezpośrednio podejrzany o popełnienie

1. przestępstwa z § 174, 174 a, 176 do 179 Kodeksu karnego lub
2. powtórnie lub w ciągu przestępstw, przestępstwa drastycznie naruszającego porządek prawny z § 125 a, z § 224 do 227, z § 243, 244, 249 do 255, 260, z § 263, z § 306 do 306 c bądź § 316 a Kodeksu karnego lub § 29 ust. 1 nr 1, 4, 10 albo ust. 3, § 29 a ust. 1, § 30 ust. 1, § 30 a ust. 1 Ustawy o środkach odurzających

i pewne fakty uzasadniają obawę, że przed prawomocnym zawyrokowaniem popełni dalsze znaczące przestępstwa tego rodzaju lub będzie kontynuował takie przestępstwo, areszt jest niezbędny w celu odparcia grożącego niebezpieczeństwa, oraz - w przypadkach numeru drugiego – jeżeli należy oczekiwać kary pozbawienia wolności wyższej niż jeden rok.

2) Ustępu 1 nie stosuje się, jeżeli dane są przesłanki do wydania nakazu aresztowania według § 112. i nie są spełnione przesłanki do zawieszenia wykonania nakazu aresztowania według § 116 ust. 1, 2.